

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: X. B. N., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 28.8.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2023 č.j. OAM-1066/BA-BA01-D08-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 28.8.2023 doručenou soudu osobně dne 29.8.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2023 č.j. OAM-1066/BA-BA01-D08-2023, jehož kopie byla přiložena, a kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o**

azyly), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azyly. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení**), je Bulharská republika (dále jen **Bulharsko**).

2. V žalobě žalobce nejprve uvedl, že rozhodnutí napadá v celém rozsahu z důvodu, že jím byla zkrácena jeho práva, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, dle jeho názoru odporuje smyslu a účelu Nařízení, poškozují jeho oprávněné zájmy a je založeno na neúplně zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný se rovněž dostatečným způsobem nevěnoval možnosti uplatnění diskreční pravomoci dle čl. 17 Nařízení a své rozhodnutí o neuplatnění tohoto práva zdůvodnil velmi vágně a obecně, čímž se dopustil svévole a zneužití institutu správního uvážení. Žalobce uvedl, že podal dne 3.8.2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**). Důvodem podané žádosti jsou především zhoršující se sociální, ekonomické a kulturní podmínky současně s bezpečnostní situací ve Vietnamu. V zemi je obtížné si nalézt důstojnou práci k zabezpečení sebe a své rodiny. Žalobce chtěl žít důstojný život, být řádně zaměstnán, pracovat a užít tak svou rodinu, která se nacházela ve finanční tísní, pročez se rozhodl vycestovat a svou neutěšenou socioekonomickou situaci řešit. Žalovaný označil žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřijatelnou a stanovil Bulharsko jako stát příslušný k posouzení žádosti, s čímž žalobce zásadně nesouhlasil. Zároveň mu nepřijde vhodné, aby věc projednával stát, ve kterém nemá zájem pobývat, a to z důvodu legitimních obav o své zdraví a bezpečí. Žalobce je přesvědčen, že nelze přistoupit k jeho předání do Bulharska, neboť by mu tím byla způsobena závažná újma. Vzhledem k tomu, že v Bulharsku podmínky uprchlických středisek a táborů připomínají spíše podmínky táborů nucených prací, je žalobce toho mínění, že mu přemístěním do Bulharska vznikne závažná újma. Žalobce upozornil především na alarmující hygienické podmínky v uvedených zařízeních. Někontrolovatelně se v nich šíří různá infekční onemocnění a různé druhy parazitů. Nelze opomenout ani omezené a někdy dokonce žádné přiděly jídla pro cizince, kteří často dlouhodobě hladoví a jsou tak ještě náchylnější vůči infekcím a parazitům. Lze shrnout, že vše uvedené potvrzuje systematické nedostatky stran azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v Bulharsku v podobě nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce pak zcela odmítl úvahy žalovaného vyjádřené na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí stran azylového řízení a situace v azylových centrech. Tyto jsou opřeny o zcela obecné informace o tom, že Bulharsko jako členský stát je vázáno předpisy EU a mezinárodními úmluvami, pročez nebylo dosud vydáno žádné rozhodnutí či stanovisko, které by negativní situaci v Bulharsku oficiálně deklarovalo. Žalobce v Bulharsku několik měsíců žil, navíc se pohybuje v komunitě žadatelů, kteří mají s azylovým řízením v Bulharsku osobní, velmi negativní zkušenost. Je proto přesvědčen, že jeho žádost nebude v Bulharsku posouzena řádně, čímž mu bude způsobena újma, navíc bude při svém zdejším pobytu nucen snášet nevyhovující životní podmínky. Žalobcovu přemístění do Bulharska je tak v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení nepřijatelné. Dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za odporující smyslu a účelu Nařízení a se svým vycestováním do Bulharska zásadně nesouhlasí. Žalobce je přesvědčen, že státem příslušným pro posouzení jeho žádosti je právě ČR, neboť se v této zemi aktuálně nachází, právě zde o udělení mezinárodní ochrany požádal a v Bulharsku již zhruba osm měsíců nežije. V ČR by žalobce rád našel práci za účelem zabezpečení svých základních životních

potřeb, jakožto i zajištění si důstojného života bez konstantních obav o svoji bezpečnost a zdravotní stav (to vše i ve vztahu k jeho rodině). Žalobce má taktéž zájem žít spořádaně a začlenit se do společnosti. I kdyby snad soud došel k závěru, že v jeho případě je dána příslušnost Bulharska, je dle názoru žalobce na místě aplikace diskreční pravomoci dle čl. 17 Nařízení.

Zvláštní okolnosti pro aplikaci čl. 17 Nařízení spatřuje žalobce v tom, že se aktuálně nachází na území ČR, protože je nevhodné, aby byl kvůli rozhodnutí o jeho žádosti přemísťován do jiné země. Tento proces s sebou nese zvýšené náklady, zejména na zajištění přepravy, a rovněž i další administrativní zátěž. O jeho žádosti přitom může být velice jednoduše rozhodnuto i v ČR. Žalobce zároveň poukázal na skutečnosti, které uváděl již při pohovoru ke své žádosti, a sice že v Bulharsku nedostával za vykonanou práci řádně zapláceno, a nebyl tak schopen zajistit si dostatek finančních prostředků, aby mohl splácet své dluhy ve Vietnamu. Svou vůli setrvat na území ČR, a tedy de facto i svou žádost o uplatnění čl. 17 Nařízení, sdělil žalobce žalovanému již při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak byl povinen posoudit a dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti žalobce, což ale neučinil. Ve vztahu k možné aplikaci čl. 17 Nařízení žalovaný jen stroze, bez jakýchkoli hlubších úvah o vhodnosti a přiměřenosti, konstatoval, že pro takový postup nenašel relevantní důvody. S takovým zdůvodněním se však žalobce nemůže spokojit. Ustanovení čl. 17 Nařízení má diskreční povahu a je ponecháno na uvážení každého členského státu, zda předloženou žádost o mezinárodní ochranu posoudí, či ne, tj. každý členský stát se může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda žádost o mezinárodní ochranu přijme k posouzení. Členským státům a jejich orgánům je pak poskytnut široký prostor pro uvážení, když Nařízení neobsahuje v tomto ohledu žádná omezení. Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) pak opakovaně upozorňoval, že existence diskrečního oprávnění a širokého prostoru pro jeho využití neznámá, že rozhodování příslušného správního orgánu nemá limity a že může rozhodovat libovolně. Případné rozhodnutí správního orgánu o (ne)aplikaci čl. 17 Nařízení musí být vždy vyčerpávajícím způsobem zdůvodněno, aby měl správní soud možnost řádné přezkoumat, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení a zda jeho rozhodnutí netrpí svévolí. Napadené rozhodnutí však takové zdůvodnění vůbec neobsahuje. V případě žalobce jsou přitom dány okolnosti, na jejichž základě byl žalovaný povinen úvahu o aplikaci čl. 17 Nařízení učinit. Žalobce má z pobytu v Bulharsku velké obavy, jeho přesun by navíc odporoval principu hospodárnosti a efektivity správního řízení, přičemž existence těchto okolností je dle jeho názoru relevantním důvodem pro zvážení možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s čl. 17 Nařízení. Žalovaný nejenže takovou úvahu vůbec neučinil, při zdůvodnění tohoto svého postupu se omezil toliko na konstatování, že žalobce nemá na ČR žádné ekonomické ani sociální vazby, navíc pak mylně uvedl, že žalobce neuvedl žádné negativní skutečnosti spojené s pobytem v Bulharsku. Napadené rozhodnutí je proto z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, navíc trpí i dalšími, výše popsávanými vadami, které jej rovněž činí nezákonným. Závěrem navrhl žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání.

3. **Žalobce** společně s žalobou také **požádal o přiznání odkladného účinku žalobě**. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 22.9.2023 č.j. 16 Az 19/2023 - 25.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11.8.2023 č.j. OAM-1066/BA-BA01-D08-2023** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je

nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení je Bulharsko, jak uvedeno shora. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dne 3.8.2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 7.8.2023 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že z Vietnamu odletěl 15.10.2022 do Bulharska na základě sezónní pracovní smlouvy a víza. Po dvou měsících z Bulharska odešel a plaval přes řeku do Rumunska. Tam pobýval asi 6 měsíců ilegálně. Poté se na přelomu června a července roku 2023 dostal v nákladovém prostoru kamionu až do ČR. Žalobce se cítí zdravotně dobře a nemá žádné zdravotní omezení a ani jiné zvláštní požadavky. V ČR chce žít a pracovat legálně, protože musí splácet svůj dluh ve Vietnamu. Z těchto důvodů podal žádost o mezinárodní ochranu. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 7.8.2023 v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočnicka vietnamského jazyka. Žalobce při něm uvedl následující skutečnosti. Z Vietnamu odcestoval 15.10.2022 do Bulharska na základě cestovního dokladu a pracovního víza platného půl roku (říjen 2022 - duben 2023). Při odjezdu z vlasti neměl žádné potíže a ani ve Vietnamu neměl žádné potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami. V Bulharsku pobýval asi 2 měsíce a odešel do Rumunska, protože nedostal zapláceno tolik, kolik měl ve smlouvě. V Rumunsku pobýval a pracoval nelegálně asi 6 měsíců, ale též nedostal zapláceno, a tak odešel do ČR. V ČR požádal o mezinárodní ochranu, protože zde chce zůstat, pracovat a splatit dluhy, které má ve Vietnamu. Žalobce nemá v zemích Evropské unie (dále jen EU) žádné rodinné příslušníky, jeho zdravotní stav je dobrý. Do Bulharska se vracet nechce. Žalobce na podporu svých tvrzení nedoložil žádné nové doklady ani dokumenty a vzdal se možnosti seznámení se s podklady po vydání rozhodnutí.

Žalovaný nejprve citoval článek 3 odst. 1 a 2 Nařízení a dále uvedl, že nejdříve zkoumal, zda je vůbec ČR dána příslušnost k posouzení žádosti žalobce ve smyslu Nařízení, a proto přistoupil k souladu s čl. 7 Nařízení k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Nejprve žalovaný zkoumal kritérium v čl. 8 Nařízení, k němuž uvedl, že žalobce je osobou zletilou, toto kritérium tudíž nelze v jeho případě aplikovat. Dále žalovaný uvedl, že jak vyplynulo ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a z pohovoru žalobce, na území členských států nepobývají žádní členové žalobcovy rodiny. Kritéria uvedená v čl. 9, 10 a 11 Nařízení nejsou tedy v případě žalobce aplikovatelná.

Podle čl. 12 odst. 4 Nařízení, pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Jmenovaný uvedl, že na území Bulharska měl vydané pracovní vízum s platností od října roku 2022 do dubna roku 2023, přičemž v Bulharsku pobýval asi dva měsíce. Kritérium v čl. 12 tudíž lze aplikovat v případě žalobce. Žalovaný tak s ohledem na výše uvedené konstatoval, na základě údajů poskytnutých žalobcem a informací získaných v průběhu řízení, je příslušným státem k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany Bulharsko. Žalovaný požádal Bulharsko o posouzení příslušnosti za žalobce a dne 8.8.2023 odeslal žádost o převzetí žalobce do uvedeného státu. Bulharsko dne 10.8.2023 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podanou na území ČR podle čl. 12 odst. 4 Nařízení. Dále se žalovaný zabýval tím, zda v případě Bulharska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí

žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že v souladu s Nařízením je Bulharsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 14.04.2023, týkající se azylového systému v Bulharsku. Jmenovaná zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Bulharsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další.

Žalovaný se zabýval skutečnostmi, které žalobce uvedl při poskytnutí údajů k jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce neuvedl prokazatelné negativní skutečnosti, které by mu bránily se vrátit do Bulharska, kde nechtěl zůstat z pracovních důvodů, protože nedostával mzdu. Z toho důvodu se rozhodl Bulharsko opustit a dostat se do ČR. V rámci podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl pouze ekonomické důvody a že v rámci navrácení do země původu mu nehrozí žádné problémy a nehrozí mu žádné problémy ani v případě navrácení do Bulharska. Žalovaný konstatoval, že žalobce jeví známky tzv. ekonomické migrace, tudíž neuvedl žádné relevantní důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu právě v ČR, a žádost podal z důvodu legalizace pobytu zde v ČR.

Na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Státní moc Bulharska dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Bulharsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv.

Žalovaný uvedl, že žalobci nebrání žádná skutečnost, kvůli které by nemohl z ČR odcestovat a nemá zde žádné ekonomické ani sociální vazby. V případě Bulharska neuvedl žádné negativní skutečnosti nebo nemožnost se tam zpět vrátit z vážných důvodů. Z výše uvedených důvodů se správní orgán rozhodl neaplikovat čl. 17 Nařízení a konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území ČR shledal nepřipustnou a v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

5. **Žalovaný dne 5.9.2023 ve svém vyjádření k žalobě** mimo jiné uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu nebo Nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Jak již správní orgán uvedl v napadeném rozhodnutí, v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný konstatoval, že v případě žalobce a jeho bulharského pracovního víza, je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení. Správní orgán

na základě výše uvedené informace odeslal dne 8.8.2023 bulharské straně žádost o přijetí žalobce zpět dle Nařízení. Dne 10.8.2023 správní orgán obdržel informaci, že Bulharsko svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznalo. Správní orgán je tudíž přesvědčen, že napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V napadeném rozhodnutí správní orgán rovněž dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 Nařízení a dospěl k závěru, že v případě Bulharska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. V podrobnostech odkázal žalovaný na obsah právního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Správní orgán v této souvislosti konstatoval, že Bulharsko je povinno objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Co se týká námitky ohledně nedostatečného posouzení dle čl. 17 Nařízení, toto zakotvuje pouze diskreční oprávnění členského státu, na jehož použití není právní nárok, přičemž z citovaného nařízení neplyne ani povinnost správního orgánu jeho nevyužití odůvodňovat. Jedná se o výjimku ze závazných kritérií pro určení příslušnosti a užití tohoto ustanovení je výlučně věcí uvážení členského státu, nikoli oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud tento procesní postup rozhodující orgány členského státu nezvolí a postupují dle standardních pravidel, nemají povinnost tento svůj postup odůvodňovat. Tento postup je dle žalovaného v souladu s judikaturou správních soudů (viz např. rozsudek NSS ze dne 26.5.2016, čj. 2 Azs 113/2016-26, usnesení NSS ze dne 28.7.2016, čj. 9 Azs 118/2016-36, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, čj. 49 Az 18/2015-48). Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné Nařízení a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácena na svých právech, a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí, proto navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl.

6. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 11.8.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 5.9.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 11.8.2023 žalobci předáno dne 16.8.2023.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

8. Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
9. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
10. Dle čl. 12 odst. 4 Nařízení pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
12. Soud na úvod konstatuje, že hlavním smyslem existence Nařízení je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, ale k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
13. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce z Vietnamu odcestoval 15.10.2022 do Bulharska na základě cestovního dokladu a pracovního víza platného půl roku (říjen 2022 - duben 2023), proto ve smyslu čl. 12 odst. 4 Nařízení konstatoval žalovaný, že státem příslušným k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Bulharsko. Žalovaný požádal Bulharsko o posouzení příslušnosti za žalobce a dne 8.8.2023 odeslal žádost o převzetí žalobce do uvedeného státu. Bulharsko dne 10.8.2023 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podanou na území ČR podle čl. 12 odst. 4 Nařízení. Soud proto shledal, že žalovaný správně vyhodnotil místní příslušnost k rozhodnutí o žádosti žalobce.
14. Žalobce také uvedl, že napadené rozhodnutí je založeno na neúplně zjištěném skutkovém stavu, avšak již blíže neuvedl, v čem tomto pochybení spočívá. Zdejší soud však na základě výše uvedeného nezjistil, že by došlo k jakémukoliv pochybení během zjišťování skutkového stavu. Z toho důvodu má soud tuto námitku žalobce za nedůvodnou.
15. Žalobce se domnívá, že nelze přistoupit k jeho předání do Bulharska z důvodů systematických nedostatků hrozící žalobci v Bulharsku, jejímž následkem mu může vzniknout závažná újma.

16. K tomuto nejdříve považuje soud za důležité poukázat na rozsudek NSS ze dne 7.8.2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26: „Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18.12.2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že [...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21.12.2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států EU je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků.
17. Soud má za to, že žalovaný v rozhodnutí zkoumal podmínky azylového řízení v Bulharsku a zabýval se tím, zda v případě Bulharska existují či neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěry žalovaného jsou uvedeny na str. 4 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na rozhodnutí žalovaného odkazuje, jelikož je známo všem účastníkům tohoto řízení. Žalovaný si za účelem zjištění, zda v Bulharsku nedochází k systematickým nedostatkům, obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Bulharsku. Zejména vycházel z dokumentu Informace OAMP. Z tohoto dokumentu (primárně určený pro účely dublinského řízení) podrobně popisujícího azylové řízení v Bulharsku nevyplývalo nic, co by poukazovalo na eventuální domněnky o potencionálních systematických nedostacích. Konstatovaný nízký standard ubytování v azylových střediscích není systematickým nedostatkem, spíše odpovídá ekonomické situaci uvedeného státu. Zároveň soud uvádí, že uvedený dokument byl z časového hlediska i přiměřeně aktuální.
18. Dále je třeba zdůraznit, že Bulharsko je právoplatným členem EU, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Bulharsko je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují žádné důkazy, že by v Bulharsku docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv EU. Posouzení žádosti žalobce v Bulharsku nevede k vážné obavě ve smyslu

čl. 3 odst. 2 věty druhé. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostatcích bulharského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, stejně tak ani úřady OSN.

19. Soud dále uvádí, že z judikatury NSS plyne, že evropský azylový systém je vystavěn na základě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, což v této věci nenastalo.
20. K tomuto soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování uvažil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR či nikoli, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Bulharsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné a v souladu se zákonem. Soud má proto tuto námitku žalobce také za nedůvodnou.
21. Dále žalobce nesouhlasí s předáním do Bulharska, má za to, že žalovaný se nedostatečným způsobem věnoval možnosti uplatnění diskreční pravomoci dle čl. 17 Nařízení.
22. Je pravdou, že čl. 17 Nařízení říká, že kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením. Dále pak dle rozsudku NSS ze dne 25.2.2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27 „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“
23. Soud shledal, že žalovaný dostatečně zhodnotil okolnosti týkající se žalobce a jeho rozhodnutí nepřistoupit k aplikaci čl. 17 odst. 1 Nařízení řádně odůvodnil na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádné

socioekonomické vazby a ani nebyly zjištěny žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele k použití diskrečního ustanovení čl. 17 Nařízení. Soud proto tuto námitku rovněž shledal jako nedůvodnou.

24. Na závěr soud uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR či nikoli, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti žalobce je Bulharsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil, proto napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné a v souladu se zákonem.
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, když žalovaný správně aplikoval § 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu a neporušil ani žádné ustanovení správního řádu namítané žalobcem. Rovněž žalovaný řádně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, opatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a vyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a dostatečným způsobem odůvodnil i napadené rozhodnutí, v němž uvedl i úvahy, na jejichž základě rozhodl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 30. října 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně